

## **Past na osamělého muže**

Divadelní soubor Jiří Poděbradský, Polná / Robert Thomas

### **Potíže s thrillerem**

„Detektivky na divadle jsou záležitost krajně ošemetná. Na jednu stranu vypadají z pohledu potenciálních inscenátorů nesmírně lákavě: detektivky má přece rád každý divák a nějakého toho vraha, detektiva, oběť nebo i sprostého podezřelého si přece rád zahraje každý. Na druhou stranu je to ale vrcholně nesnadná disciplína. Většina divadelních detektivek klasického stříhu (řekněme model Agatha Christie) je žánrově v principu konverzační komedie – což není pro amatérské divadlo a priori snadné, je nutné dbát na pravděpodobnost jednání v situaci a na správnou míru konkrétnosti hereckého jednání (abychom, například, v případě vraha neměli jasno až moc brzy, ale zároveň abychom měli možnost něco alespoň tušit dříve, než nám to geniální detektiv vyjeví).“

Tohle jsem tu psal loni úvodem k referátu o žďárské inscenaci textu Roberta Thomase Inspektor má těžkosti, ale o oblíbené hře téhož autora Past na osamělého muže to platí snad ještě víc: do žánrového mixu se tu zaplétá ještě psychologický thriller a celou věc komplikuje pointa, která všechno staví do radikálně jiného světla.

Polenskému DS Jiří Poděbradský se pod vedením režijně debutujícího Zdeňka Dvořáka daří realizovat v základní rovině solidní inscenaci, která je herecky šarmantní (a to i v menších rolích – třeba Daniela Topičová je v miniatuře vypočítavé ošetřovatelky skvostná) a příběh odvypráví bez větších karambolů.

K dokonalému naplnění žánru jí ale přeci jen cosi chybí. Jakkoliv je celá ta habadůra, jejíž oběť se hrdina stává, přitažená za vlasy, z hlediska postav bychom měli cítit, že ji berou opravdu vážně. Jednání v situaci by mělo být vždy co nejlogičtější a nejpravděpodobnější. A herecky mimořádně disponovanému Petru Coufalovi, který je přirozeným tahounem celého kusu, by slušelo zpočátku ubrat v expresi, aby měl v rozčarování a zoufalství nad nastalou situací kam gradovat.

Netýká se to jenom jeho – často se stává, že postavy vydrží v nějaké jedné zvolené emoci po delší časovou plochu a málo reagují na jednotlivé dílčí zvraty a pointy, kterých je Thomasův text plný. Tady je vidět, že přes velkou spoustu dobře odvedené práce by si inscenace ještě zasloužila režijně dobudovat, zpřesnit a situačně dostavět.

Pozitivní dojem ze sympaticky, vkusně provedeného žánrového kusu ovšem nesporně převládá a Polenským patří dík za to – i za milé setkání.

Michal Zahálka